

чудни елмази капкитѣ на утринната роса. И всички думали тогава, че това сж сълзитѣ на

Царевия градъ, изплакани по черната робия и съборенитѣ църкви.

Звезделинъ Цоневъ

Царь Соломонъ дописваше единъ новъ, мждъръ законъ. На вратата се почука.

— Влѣзъ! И той вдигна глава. На прага, усмихната, се показва неговата любима дъщеря.

— Прости ми, татко, но дойдохъ да поговоримъ. Нали въ недѣля е сватбата ми?

— Ела, ела, мило дете, — рече царьтъ и я помилва по коситѣ. Какво искашъ?

— Мили татко, — рече тя, — ти ми направи великолепенъ дворецъ отъ злато и слонова кость, а около него разкошни градини и паркове, изъ които шуртятъ красиви водоскоци, бле-

сятъ чудесни езера, чуруликатъ красиви пойни птици. Ти ми уши сватбена рокля, която блѣщи на слънцето като синьото небе, и е отъ толкова тънка материя, че се събира свободно въ орѣхова черупка. Ти заповѣда да ми се направятъ обувки, каквито никоя царска дъщеря до днесъ не е носила. Изпълни, моля ти се, последното ми желание!

Царьтъ леко се усмихна:

— Кажи го!

Искамъ ястието за сватбеното пиршество да бжде само отъ славееви езици!

— Само това ли?